

[Johan Asmussen.]

som altså nu medfører grundstigningsskyldens bortfald. Det er jo i allerhøjeste grad rigtigt, som den ærede ordfører for socialistisk folkeparti omtalte, at vennerne efterhånden var faldet fra en for en, og det kan man jo glæde sig over. Venstre faldt, som det er nævnt, først fra; det er et par år siden, ikke så forfærdelig mange år siden, men de faldt altså fra. Socialdemokratiet faldt vel fra i løbet af 1963-64, og næsten mod forventning, havde jeg nær sagt, faldt også de radikale fra nu her i sidste omgang under udvalgsbehandlingen.

Hvad mit parti angår, har vi jo ifølge sagens natur ikke haft lejlighed til at tage stilling til problemet om grundstigningsskylden før under den forrige folketingsperiode, men partiets stilling har jo hele tiden været ganske klar; man har sluttet sig til det grundstandpunkt, som det konservative folkeparti fra første færd har indtaget, nemlig en skarp afvisning af grundstigningsskylden. Grundene skal jeg naturligvis ikke ræsonnere videre om her. Det er der sagt nok om fra denne talerstol. Hvad resultatet af udvalgsbehandlingen angår, er det jo først og fremmest selve ophævelsen for fremtiden af grundstigningsskylden, der er afgørende. Jeg skal ikke nægte, at vi jo gerne havde set, om det kunne have ladet sig gøre, at ophævelsen allerede var blevet effektiv for skatteåret 1965-66, men jeg anerkender fuldt ud de praktiske vanskeligheder og de hensyn til kommunerne, som har gjort sig gældende, og vi finder det derfor efter omstændighederne tilfredsstillende, at ophævelsen sker sådan, at den sidste opkrævning bliver for 1965-66, og er naturligvis også tilfreds med efter omstændighederne, at det sker på et fikseret 1960-grundlag.

At tilbagebetalingen opgives, er forståeligt. Jeg antydede allerede i mine bemærkninger under første behandling, at jeg temmelig tydeligt så de måske uhyrlige besværligheder, en tilbagebetaling ville medføre. En højere retfærdighed ville måske tilsige en sådan tilbagebetaling og i så fald måske endog — det var vist det ærede medlem hr. Axel Kristensen, der var inde på det — en tilbagebetaling af alt det, der i årenes løb er betalt i grundstigningsskyld. Jeg er

dog ikke helt sikker på, at det ville kunne holde for en nærmere analyse selv ud fra et højere retfærdighedssynspunkt, i hvert fald ville det vist komme noget ud af trit med den praksis, man ellers anlægger og må anlægge, når der sker væsentlige ændringer i beskattningen. Men selv om vi gerne havde set en tilbagebetaling efter de linjer, som tidligere har været foreslået i det oprindelige forslag, så erkender vi, at det er urealistisk af flere grunde, og vi kan derfor tiltræde, at man har opgivet tilbagebetalingen.

I anledning af, at det ærede medlem hr. Ove Hansen fremsatte nogle bemærkninger med henblik på, hvad der nu skulle ske, og talte om en kommende større frihed for kommunerne med hensyn til grundskatterne, da vil jeg sige, for så vidt i tilknytning til det, det ærede medlem hr. Axel Kristensen sagde, at fra de uafhængiges side er vi afgjort tilhængere af kommunalt selvstyre, men vi mener, og det vil jeg sige uden i øvrigt at gå ind i nogle større ræsonnementer om problemet, at det vil være forkert at fjerne ethvert loft over den kommunale grundskat. Det kunne medføre farlige situationer inden for den enkelte kommune, det kunne medføre usikkerhed, når der var tale om et skifte i det kommunale flertal, og det kunne medføre urimelige uligheder imellem to kommuner indbyrdes, f. eks. hvis to gårde af ensartet størrelse og karakter ligger ved siden af hinanden i hver sin kommune og den ene måske betaler dobbelt så meget i skat som den anden. Tilfældet foreligger og sikkert mere end ét sted.

Jeg konstaterer med tilfredshed i tilknytning til mine bemærkninger ved første behandling om det vanskelige sprog i denne lov, specielt § 53, at det er lykkedes i den tilsvarende bestemmelse i § 51 i hvert fald at fjerne den direkte sproglige umulighed, som kostede nogen af os en del hovedbrud forrige gang. Paragraffen er jo stadig så kompliceret, at vi vist alle må læse den adskillige gange, før den tager plastisk form. Jeg vil håbe, at det må kunne lykkes at forme ikke alene denne paragraf, men i det hele taget den slags paragraffer i skattelovene sådan, at man, om jeg så må sige, i højere grad kunne følge dem ned